

Selskab ved — det er samme troværdige Vidne, som fortæller det, — med en eneste Haandbevægelse at lade regne Roser fra en udenfor Huset staaende Busk ned over de i Værelset Forsamlede. Selvfølgelig er Viljekraften hos den, der er bekendt og fortrolig med Theosophiens Hemmeligheder, tilstrækkelig til i en Haandevending at lade Buske eller Træer bære Blomster og Frugter. Man behøver kun at være indviet i Læren af „Mahatmas“ — de store Aander, der lever som legemlige Væsener i Indien og Tibet. Den øverste af disse Aander opholder sig i en Oase i Ørkenen *Gobi*. Aandernes Overpræsident er, med Respekt at sige — — — *Dalai Lama*. I en Trylle-Opera kunde det ikke være arrangeret smukkere.

Lige som tidligere Fru Blavatsky, saaledes modtager nu Fru Besant Breve fra disse Mahatmas ad den for andre Dødelige usædvanlige Vej, nemlig drattende ned fra Luften. Hun ser noget, der først fortøner sig ganske let, saa fortætter det sig, og pludseligt bliver det slynget ned. „*Precipitated*“ saaledes lyder Ordet, og bums! der ligger Brevet. Frankeret og stemplet er det uden Tvivl ikke; thi det er jo kommet sejlene gennem Luften.

Den engelske Overpostmester er nylig død. Hvad om Fru Besant nu indtog hans Plads? Hun vilde jo kunne sørge for en billig Postbefordring.

Den ny Ypperstepræstinde er bleven anmodet om at forevise et saadant Brev. Ved at faa noget nærmere at vide om dette forbavsende Mirakel kunde der maaské hverves Tilhængere til den theosophiske Lære, der, som man forsikrer os, vil blive en Velsignelse for Verden. Men Fru Besant modstaar tappert denne Fristelse, og det under de ejendommeligste Udflugter.

Hun behøver da ikke, siger hun, at vise andre Folk sin private Brevveksling. Det kommer for øvrigt slet ikke an paa gennem Mirakler at vinde Tilhængere. Dette Broderskabs inderste Hemmeligheder maa ikke en Gang blive meddelt til enhver, thi hver den, som er delagtig i disse Hemmeligheder, formaar ved sin Viljekraft alene at dræbe et Menneske i hvilken som helst Afstand, uden at der vil være Spor at se af Gerningen. Og saaledes i det Uendelige.

Sluttelig erfarer vi gennem Fru Besant, at Platon, Paracelsus og — Cagliostro hørte til de Indviede. Her har vi atter Vanvidet lyslevende; men det hele bliver fortalt med uhyre Selvbevidsthed, og et stort Blad ofrer daglig fire til seks tættrykte Spalter paa disse Galskaber. Andre spørger ganske vist, hvorfor disse Mahatmas, naar de og deres nærmeste fortrolige raader over saa vældig en Trolddomsmagt, ikke bruger denne til Nytte for den lidende og undertrykte Menneskeslægt?

Paa Spørgsmaal om, hvorledes man skal sætte sig i Forbindelse med de store, hemmelighedsfulde Lærere i Indien eller Tibet, svarer Fru Besant spottende, at hun kunde lige saa lidt give et Anbefalingsbrev til dem som til Kejseren af Rusland; men den, der havde levet mange Aar i Forsagelse, kunde — sandsynligvis — komme i Forbindelse med dem og blive deres Discipel. Det hedder sig nu, at hun vil foretage en Rejse til Indien og blive der i længere Tid. Hvem véd, om hun saa ikke ved sin Hjemkomst selv vil gøre Mirakler og maaske som en tibetansk Gudsmoder medbringer en hellig Kjortel.

„Er Fru Besant“ — spørges der — en Bedragerske? Eller bliver hun selv bedraget af en eller anden. Eller har hun taget Afsked med al sund Menneskeforstand? Hvem var vel tidligere skarpere end hun i at fordre Beviser for alt? Hvem forkastede mere afgørende enhver ubegrundet Paastand? Og hvem driver nu kække Taskespillere med Ord, naar der bliver forlangt Beviser for hendes egne mærkelige Paastande?“

De første Spørgsmaal er det ikke let at undersøge. Man maa imidlertid huske vel paa, at der med aandelige Forstyrrelser ofte er forbunden stor Snuhed og Evne til at skuffe andre. Ypperstepræstindens Vægring ved at vise et af de Breve, hvoraf hendes Tro paa den Mahatmaske Luft-Port bestaar, maa forekomme enhver rolig Iagttagelse mistænkelig. Fru Besants Forstand har i alle de mange Aar været saa klar, og hun førte en saa øvet Pen i Kampen mod aandeligt Mørke, at det næsten er uforklarligt, at det pludseligt skulde have snappet over for hende — dog, intet er jo umuligt!

Politiske Kvindeforeninger i England.

Henimod Slutningen af Maj forsamler sig i de sidste Par Aar i London et Antal Kvinder, der kommer sammen fra hele Landet til et Møde, som i Reglen varer 3 Dage.

Det er den „Liberale Kvindeforening“, og det synes mig, som var det Umagen værd at meddele ogsaa Kvinderne paa Kontinentet nogle Enkeltheder om denne Forenings Maal og Opgaver; de vil deraf bedst kunde bedømme, hvilke Fremskridt Englænderindernes politiske Dannelse i de sidste Aar har gjort.

I enhver større By i England bestaar for Øjeblikket en „Liberal Kvindeforening“, det vil sige, en Komite af Damer, som bekender sig til det liberale Partis Grundsatninger. Disse Damer nøjes ikke med at udbrede deres Anskuelse Landet over, men de tager ogsaa virksomt Del i Valgene til Rigsdagen.

Saa snart der er Udsigt til nye Valg, organiserer Medlemmerne af den „Liberale Kvindeforening“ sig for at besøge Vælgerne i deres Kreds og hverve Stemmer for deres Partis Kandidat.

I denne Virksomhed bliver de forøvrigt tappert bekæmpet af Kvinder af modsat Anskuelse; ti Medlemmerne af *Primrose Ligua*, der tilhører det konservative Parti og hvis Forening er ældre end den liberale Forening, viser ikke mindre Iver end disse.

„Primrose Ligua“ har nu bestaaet i ti Aar og har vundet saa stor Tilslutning, at der i Landet eksisterer 172 Sideafdelinger, medens det samlede Antal Medlemmer beløber sig til 51,734.

Først for fire Aar siden dannedes saa den „Liberale Kvindeforening“, hvis Møder som sagt finder Sted hvert Aar i Slutningen af Maj.

Enhver Sideafdeling sender sine Delegerede til Mødet. Ved denne Lejlighed bliver der valgt et Forretningsudvalg, hvis Embedstid er etaarig og som har at ordne alle Foreningsanliggender. Formanden for den samlede Forening er Fru Gladstone, den aldrende liberale Partiførers Hustru. Hun tager levende Del i alle Debatter.

Den „Liberale Kvindeforening“s Medlemmer, der tidligere har arbejdet sammen i største Enighed, har for nylig delt sig i to Grupper.

Den progressistiske (Fremskridts) Gruppe vil, at der øverst paa det forenede Program skal sættes Fordringen om Kvindens politiske Valgret, den anden konservative Gruppe (ikke at forveksle med den konservative Primrose-Forening) fordrer derimod, at man fuldstændig skal underkaste sig det mandlige liberale Partis Politik og sætte den kvindelige Stemmeret efter denne.

Det sidste Parti befinder sig for Øjeblikket i Flertal, og da der sidst blev dannet Forretningsudvalg, blev der valgt ind i dette tyve Medlemmer af den konservative Gruppe, medens kun 8 Medlemmer af Fremskridtsgruppen fik Plads i det bestemmende Raad. Blandt disse 8 befinder sig nu ganske vist Damer, som er godt kendt i den politiske Verden, som Grevinderne af Aberdeen og af Carlisle, Fru Ashton Dilke, Fru Eva Mac-Laren, Frøken Ieane Cobden m. fl.

Den „Liberale Kvindeforening“ foranstaltede ifjor efter de tre Dages Forhandlinger et større offentligt Møde i en af de største Sale i London.

Straks ved Mødets Begyndelse Kl. 8 Aften var den store Sal fyldt til sidste Plads af Mænd og Kvinder, samtlige Tilhængere af det liberale Parti. Fru Gladstone dirigerede, og omkring hende grupperede sig flere af Rigsdagens Medlemmer samt et stort Antal Damer af Londons fornemste Selskab, og alle lyttede de med Opmærksomhed til de forskellige Taler.

Grevinden af Aberdeen, en rankvoksen, endnu ung Dame med et klangfuldt Organ, viste sig især som en ypperlig Taler. Grevinden hører til Landets højeste Adel; medens Gladstone stod i Spidsen for Regeringen, var hendes Mand Vicekonge af Irland; hun er i Bestyrelsen for en Del velgørende og for Samfundet nyttige Foreninger, og der gives kun faa Mennesker, som arbejder med en saadan Iver og en saadan Udholdenhed, som denne højbaarne Dame. Da Grevinden ogsaa underkaster sig sine religiøse Pligter med stor Strænghed og en Oprigtighed, som ingen kan betvivle, saa er hendes politiske Indflydelse paa den engelske Borgerstand af stor Betydning.